

Старомізунська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів

імені Василя Верховинця

Долинської районної ради Івано-Франківської області

Історико – краєзнавча акція «Герої не вмирають»

ЯКЩО НЕ Я, ТІО

ХТІО?..

Роботу виконали:

Гурток «Історики - краєзнавці»

Назва роботи: « ЯКЩО НЕ Я, ТО ХТО?. ..»

Керівник гуртка: Шістка Світлана Михайлівна

Контактний номер телефону : 0668196871

Списки учасників групи:

№	Прізвище, ім'я	Місце навчання	Клас
1	Грушаник Катерина	Старомізунська ЗОШ ім. В.Верховинця	8
2	Дудина Діана	Старомізунська ЗОШ ім. В.Верховинця	8
3	Кобрин Діана	Старомізунська ЗОШ ім. В.Верховинця	8
4	Фіцак Степан	Старомізунська ЗОШ ім. В.Верховинця	8

ЯКЩО НЕ Я, ТО ХТО? .

*Якщо не я, то хто за Україну стане,
Якщо не я, то хто країну захистить,
Час вибрав нас з усіх, і ми це добре знали,
Судилось саме нам свободу боронить.
На змову не пішли з сумлінням і з собою,
Відмовки не знайшли, щоб на війні не бути,
Ми, як брати - єдині, за мир були горою,
І в цьому вищій сенс, і в цьому вища суть.
Якщо не я, то хто? – це чули наші діти,
Якщо не я, то хто? – пишалися батьки,
Якщо на цьому світі судилося нам жити,
Що не дарма напевно, бо гідність - на віки.
Нам ворог не страшний, нас не злякала сила,
Ні тоді, ні тепер - непрохана прийшла,
Життя поклали ми, та Бог ще дасть нам крила,
Душа ще не втомилася – побачить нас Земля.
Якщо не я, то хто? – так долі ми сказали,
Якщо не я, то хто? – так мусили вчинить,
За Україну-неньку життя своє віддали -
Рік тому на Майдані,.. в Донбасі у цю мить...*

Олекса Світлий

Вся історія нашого народу – це вікова й виснажлива боротьба за волю та реалізацію свого права на власну державу. З кожним днем, з кожними подіями стає більш зрозумілішим те, що відбувається на території України. Немає нічого жахливішого за війну. Але, на велику радість, у нашій державі достатньо людей, які люблять та поважають свою країну, які знають історію свого рідного краю і не шкодуючи життя стають на його захист. Незважаючи на скажену лютть ворога, український народ не падає духом, не гнеться в невірницькій покорі. Український народ знайшов у собі джерело невичерпної сили-героїзму і відповів на ворожий терор безмежною силою героїчного супротиву і боротьби. Для українців звичайним щоденним явищем стали: бойовий дух, мужність в боротьбі, свідома посвята крові та життя. Приклади самопожертви за збереження Української Соборної Держави зустрічаємо повсюдно на теренах України. Прикарпатська земля подарувала Україні когорту мужніх борців за її волю. Ці незламні постаті уособлюють боротьбу українського народу за волю і за право бути собою на своїй землі, працювати задля свого щастя без окрику окупанта і наїзника, почуватися вільним у народі вільним колі. Вони показують приклад мужності і вірності українській ідеї. І тепер, під час Російської збройної агресії проти України, демонструють своє одвічне прагнення до волі.

Серед цих мужніх борців є і наш односельчанин Віктор Штурмак. Він є одними із тих, хто не спиняється на півшляху, а йде безупинно до визначеної мети. Він з мужністю, наполегливістю й вірою в краще майбутнє, став на захист нашої Батьківщини. Життєве кредо Віктора : «Честь – собі, душу – Богу, життя - Україні!»

Ми сподіваємось, що наша робота надасть можливість дізнатися іншим про Штурмака Віктора, з якого сучасній молоді потрібно брати приклад.

Штурмак Віктор Євгенович народився в селі Старий Мізунь 2 вересня 1981 року. Після закінчення Старомізунської школи вступив на навчання в Львівський політехнічний інститут. Працював в Долинському ГПЗ. Одружений. З дружиною Світланою виховують сина Дмитра та новонароджену донечку Златославу.

Здається, є все для щасливого життя. Але тут Майдан...

Серед тисячі людей на центральному Майдані побував і Віктор разом зі своїми побратимами. Хлопці проживали у наметах, чергували, змінюючи один одного. В ті лютневі дні, коли лилася кров, коли розстрілювали невинних, коли кулі летіли біля скронь, коли падали вбиті, поранені, Віктор зрозумів ціну життя.

«В той кривавий день щось змінилося у серці кожного з нас, змінилося бачення незалежності України. Я та мої побратими зрозуміли, що Україна просить захисту» - так розповідав Віктор, повернувшись з Майдану. Хлопці зрозуміли це ще тоді, а в головах мільйонів українців досі відбувається революція цінностей, яку спонукав Майдан.

Звідки ж у Віктора така любов до Батьківщини, бажання її захищати? На це запитання нам дала відповідь Лариса Миколаївна Лиходід: «Він відчув генетичний зв'язок зі своїм прадідом, який поклав голову за незалежність, за вільну, соборну Україну» .

Майдан це тільки початок життєвого шляху Віктора, як борця за волю України.

Із початком російської агресії на Сході України дуже багато людей опинилися в складних життєвих обставинах та потребували сторонньої допомоги. І Українська армія, особливо в перші місяці російської агресії, не змогла б боронити країну без допомоги всіх громадян України, яку їй передавали й продовжують передавати волонтери.

Вольовий, сильний, наполегливий Віктор один із перших на Івано-Франківщині стає волонтером. Він 14 разів їздив у найгарячіші точки війни. Не раз попадав під обстріли, але це не зупиняло його та його друзів, бо знали: тим,

хто на передовій - набагато важче. Хвилюючі зустрічі з воїнами АТО, односельцями, радість та сльози на очах хлопців, допомога їм бронежилетами, касками, одягом, продуктами харчування і просто - тепло рідної оселі, яке вони привозили із собою, надавало сили і бажання їхати знову і знову.

« Все почалося ще навесні 2014 року, в цей час були призвані на військову службу перші наші земляки і виявилось, що в армії бракує всього: форми, взуття, засобів захисту і навіть їжі. Тоді громадськість Долинщини почала активно збирати для них усе необхідне, а я разом із своїми товаришами, почав доставляти необхідні речі на передову нашим хлопцям у Донецькій та Луганській областях. Довелось вперше побувати під обстрілами, відчутти постійну небезпеку, побачити на власні очі проблеми із забезпеченням українських вояків.

З того часу я почав регулярно відвозити продукти, одяг та інші речі нашим солдатам і не тільки землякам із Долинського району, адже вони усі наші –

українці» - розповідає Віктор Штурмак кореспонденту Агенції новин Фіртка.if.ua. Ось так Віктор вперше потрапив на Схід України.

Ще одним важливим етапом у житті Віктора стала повістка, яку він отримав 1 лютого 2015 року. Раніше в армії не служив, оскільки навчався у вузі, де була військова кафедра, але одразу вирішив нести службу, адже він вже був морально підготовлений, оскільки часто бував на передовій. Отримавши повістку, Віктор не задумуючись, на другий день пішов у військкомат і вже за тиждень був у Новояворівську. Коли прибув туди, виявилось, що такої спеціальності як лейтенант-хімік не потрібно. Він вирішив перекваліфікуватись, але повертатись додому не захотів. З розповіді Лариси Миколаївни вагітна дружина і рідні, просили не йти в АТО, але Віктор відповів: «А чим я кращий чи гірший за тих хлопців, що там в окопах, в холоді,

в голоді не можуть пригорнути своїх дітей, дружин, батьків? Їх хтось повинен змінити. А хто, як не я?»

Закінчивши навчання, Віктора направляють в Дніпропетровську область, де він працює в штабі. Спочатку займався підготовкою новобранців на полігоні. Але бажання бути там, де найважче - пише п'ять рапортів, щоб його відіслали на передову в 93 бригаду, де проходили службу друзі, з якими він познайомився, будучи волонтером. Тепер він оперативний черговий офіцер на командному пункті бригади, зі званням лейтенант.

За весь час своє волонтерської та військової він не раз бачив смерть бойових побратимів, але молитви рідних оберігають його. Як віруюча людина Віктор схиляється під покров Матінки Божої Гошівської. Кожної неділі їздить в Гошівський монастир, і тепер, приїжджаючи з зони АТО, не пропускає такої можливості.

Нажаль ми не знаємо, де саме перебуває Віктор на даний час. Турбуючись про душевний спокій своєї родини, він не розповідає про місце перебування. Тільки говорить: «В мене все гаразд. Не переживайте». Нам залишається тільки молитися за нього та всіх учасників АТО. Від імені усіх учнів нашої школи дякуємо Віктору та всім українським солдатам, що вони розуміють головну істину життя - не страшно впасти, страшно, коли все життя повзти. «Хто як не я?» - саме з такими думками та словами засинають наші герої – солдати, які роблять все і навіть більше для нашого мирного неба!!! І саме вони доводять, що українську націю побороти неможливо.

Слава Україні! Вам, героям, слава!

Єднаймося!

Єднаймося, браття! Одної ми крові.
 Гуртуймося, сестри, тягнімось до волі!
 Щоб спів солов'їний і далі лунав,
 Народ України щоб горя не знав!
 Спокійно щоб спали в землі отамани,
 Щоб тільки з історії знать про кайдани,
 І міць прославлять Української Нації,
 І велич душі знищить всю деградацію.
 Щоб слово Шевченка горіло вогнем,
 Й Архангел Святий захищав нас мечем.
 Щоб дітки здорові росли нам на втіху,
 Щоб в кожному домі було вдосталь сміху.
 Щоб кожен із нас до кінця патріотом
 Стояв за Державу і кров'ю, і потом!

Альона Загребельна

Фотографії з Віктором Штурмаком

На фото Віктор Штурмак (перший зліва)

На фото Віктор Штурмак (другий зліва)

На фото Віктор Штурмак (третій зліва)

На фото Віктор Штурмак (перший справа)

На фото Віктор Штурмак (перший справа)

На фото Віктор Штурмак (перший зліва)

На фото Віктор Штурмак (третій зліва) в Старомізунській ЗОШ імені
В.Верховинця

Список респондентів:

1. Лиходід Лариса Миколаївна, 1960 р.н., с.Старий Мізунь, тел. 0500126398
2. Штурмак Світлана Михайлівна, 1983 р.н., смт.Вигода, тел. 0662842347

Інтернет-ресурси

1. <http://www.poetryclub.com.ua/getpoem.php?id=560879>
2. <http://www.poetryclub.com.ua/getpoem.php?id=257383>
3. <http://firtka.if.ua/?action=show&id=86367>